

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΙΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Διήμερον γράμμα διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀελλίγια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τρίμηνησι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΑΘΗΣ - ΔΙΕΥΘΙΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἰσὴν Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν ἰσὴν οὐοεβδόμη μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Σερπιδίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 19 Ἰουνίου 1937

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 29

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

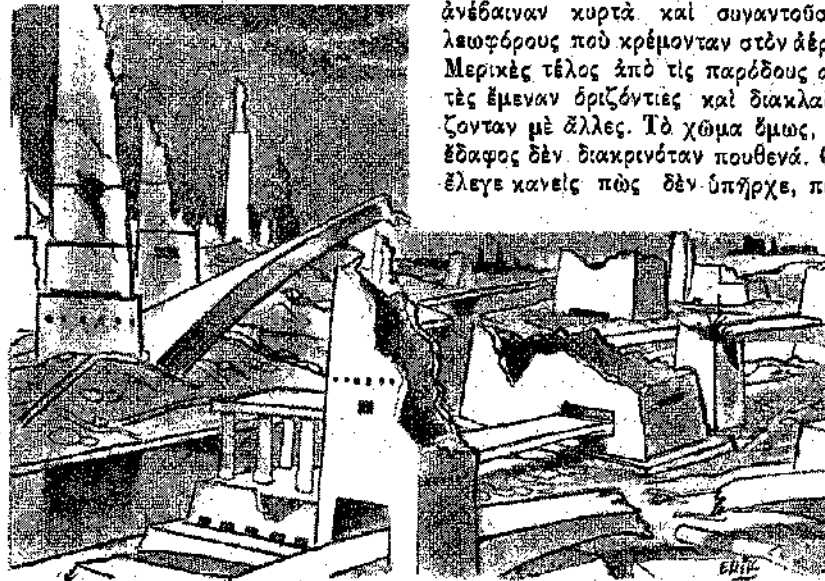
Ἀπὸ τὴν μιά ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλλη, ὡς ἐκεῖ πού ἔφθανε τὸ μάτι, δὲν ἔβλεπαν παρὰ σωρούς ἀπὸ ἐρείπια, κτίρια κατεστραμμένα, καλάτια γκρεμισμένα, τοίχους ραγισμένους, κολώνες πεσμένες κάτω ὡς ἓνα δένδρο, ὡς ἢ παραμικρὴ βλάστηση διακρινόταν πουθενά, ὡς ἔβλεπε κανεὶς ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια νὰ ξεχωρίζῃ τὸ χῶμα. Ἦταν ἓνα χάος ἀπελπιστικό, ἀπὸ πέτρες, καὶ σίδερα.

Ἡ ἐρειπωμένη πολιτεία κοβόταν στὴ μέση ἀπὸ ἓνα ποτάμι πού ἡ κί-
τη του ἦταν χαραγμένη σὲ εὐθεία γραμμὴ καὶ οἱ στρωφές του σχημά-
τιζαν γωνίες. Περιορισμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ πέτρινους τοίχους δὲν παρου-
σίαζε καμμιά ἀπὸ τίς ἰδιότροπες ἐ-
κείνες καμπύλες, καμμιά ἀπὸ τίς
γραφικὰς ἀνωμαλίες πού δηαρφαίνου-
ν ἅλα τὰ φυσικὰ τοπεῖα. Τὰ νερά του
κυλοῦσαν θλιβερά ἀνάμεσα στὰ ψηλά
τοιχώματα καὶ τὸ ποτάμι ἔμοιαζε ἔ-
τοι μ' ἓνα γίγαντα αἰχμάλωτο πού
περπατᾷ στυοὺς διαδρόμους τῆς στε-
νῆς φυλακῆς του. Μέσα στὴν νεκρὴ
σιωπὴ τῆς ἀπόλυτης ἐκείνης μο-
ναξιάς ἀκούγόταν νὰ κυλᾷ μ' ἓ-
να μονότονο ἦχο. Ἦταν τὸ μόνο
ζωντανὸ πρᾶγμα μέσα στὸ βασιλεῖο
αὐτὸ τῆς ἐγκατάλειψης καὶ τῆς ἀ-
πελπισίας.

Μερικοὶ ψηλοὶ καὶ στενοὶ πύργοι,
χιτισμένοι σὲ κανονικὰς ἀποστάσεις ὁ
ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον ἔσπερνοῦσαν στὸ
ὑψος ἅλα τὰ ἄλλα κτίρια, πού ἀπὸ
τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ἔπυ τᾶβλε-
παν οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς, παρου-
σίαζαν ἓνα ὁμοίμορφο σύνολο, σὴν
νὰ ἦταν ἅλα κτισμένα στὸ ἴδιο κα-
λοῦπι.

Μόνο στυὸν τρόπο τῆς καταστρο-

φῆς τοὺς παρουσίαζαν διαφορὰς, ὡς ἂν
ἢ κοσμοχαλασιὰ πού εἶχε ἐρειπώσει
τὴν πολιτεία, νὰ θέλησε, χτυπώντας
διαφορετικὰ τὸ κάθε κτίριο, νὰ φέρῃ
ἐπιτέλους κάποια ποικιλία, στὴ μο-
νότονη καὶ κουραστικὴ ἐμφάνισή της.

Ἦς ἐκεῖ πού ἔφθανε τὸ μάτι δὲν ἔβλεπαν παρὰ σωρούς
ἀπὸ ἐρείπια. (Σελ. 268, στ. α')

Οἱ πέντε σύντροφοι δὲν μιλοῦσαν,
ἄφωνοι μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ὄραμα
πού τοὺς καθῆλωνε στὴ θέσῃ τους,
γεμάτους ἀπὸ κατάπληξη ἀλλὰ καὶ
δέος.

Ἀπὸ τὴν ἀκίνησιὰ τοὺς αὐτῆ τοὺς
ἐβγαλε ἡ Καίτη.

— Ἐλάτε, τοὺς εὐστήσε. Κατεβαί-
νομε. Ἐχετε νὰ ἰδῆτε καὶ κάτω ἄλ-
λα πρᾶγματα, πού θὰ σᾶς κάνουν νὰ
σαστίστε ἀκόμη περισσότερο.

Κατέβηκαν τρέχοντας σχεδὸν τὴν

πλαγιὰ τοῦ λόφου καὶ σὲ λίγο μπη-
καν στὴν πολιτεία.

Οἱ δρόμοι τῆς σχηματίζαν πραγ-
ματικὸ λαβύρινθο. Μόλις ἔκαναν λίγα
βήματα οἱ νεοφερμένοι κατάλαβαν
πὺς θὰ τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ βροῦνε
μόνοι τοὺς τὸ δρόμο γιὰ νὰ γυρίσουν
πίσω.

Κάθε δρόμος χωριζόταν σὲ παρό-
δους, ἔχι πρὸς τὸ πλάτος, ἀλλὰ πρὸς
τὸ ὕψος. Ἄλλα ἀπὸ τὰ παρακλάδια
αὐτὰ χώνονταν μέσ-στὰ κτίρια, ἀλλὰ
ἀνέβαιναν κυρτὰ καὶ συγαντοῦσαν
λεωφόρους πού κρέμονταν στυὸν ἀέρα.
Μερικὲς τέλος ἀπὸ τίς παρόδους αὐ-
τὲς ἔμειναν ὀριζόντιες καὶ διακλαδί-
ζονταν μὲ ἄλλες. Τὸ χῶμα ἔμως, τὸ
ἔδαφος δὲν διακρινόταν πουθενά. Θὰ
ἔλεγε κανεὶς πὺς δὲν ὑπῆρχε, πὺς

δλόκληρος ὁ πλανήτης ἦταν ἓνα αἰ-
κοδόμημα, ἓνα περίπλοκο τεχνητὸ
κατασκευάσμα.

Τὰ χαλάσματα τῶν σπιτιῶν, οἱ σω-
ροὶ ἀπὸ τίς πέτρες πού ἔφραζαν τοὺς
δρόμους, οἱ πεσμένοι τοίχοι, ἐμπόδι-
ζαν τοὺς ὁδοπόρους στὴν πορεία
τοὺς καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀναστά-
τωση φαίνόταν σχεδὸν ἀδύνατο τὸ
νὰ μπόρῃ κανεὶς ν' ἀκολουθήσῃ
ἓνα ὁρισμένο δρομολόγιο.

Ἄφωθ περπάτησαν πάνω ἀπὸ δυὸ

ώρες μέσα σ' αυτόν τον λαβύρινθο που δεν έδειχνε ποτέ τελείωση και που άρχιζε, οι τρεις νέοι άπαυσιμένοι από κούραση, άλαλοι, άνικανοί πιά να κάνουν και την έλαχίστη ανέψη, ακολουθώντας τον καθυγητή Μπάτλερ και την κόρη του σαν αυτόματα, βρέθηκαν επιτέλους μέσα σε μια ευρύχωρη αίθουσα που και οι τοίχοι της και το ταβάνι της σώζονταν άκέραια και που δεν παρουσίαζε τό θέαμα έκείνο της φρικτής έγκατάλειψης που έβλεπε κανείς σ' όλη την άλλη πόλη.

Έδώ μέσα κατοικούσαν τώρα κι ένα χρόνο ο καθηγητής Μπάτλερ και η κόρη του. Είχαν συγκεντρώσει διάφορα πράγματα που τα περιμάζωψαν από εδώ και από κεί κατά τις έξερευνήσεις τους, και παρ' όλη την περιέργη κατασκευή που είχαν όλα αυτά τ' άντικείμενα, ο γέρο καθηγητής και η, μες Καίτη είχαν καταφέρει να δώσουν στην κατοικία τους μια εμφάνιση άπωσθήποτε ανθρώπινη, η μάλλον γήινη.

Πραγματικά η επίπλωση αυτής της κάμαρας θύμιζε την εποχή των ανθρώπων των σπηλαίων και συγχρόνως τα έργα των φουτουριστών. Τα έπιπλα ήταν κατασκευασμένα από τοιμεντόλιθο και χαλύβδινους κυλίνδρους. Μακριές και πλατέες λουρίδες, από μια άγνωστη ουσία που έμοιαζε σαν πετσί και σαν ξύλο, κρέμονταν από την μια ως την άλλη άκρη των τοίχων και μπορούσαν να χρησιμεύσουν για καθίσματα και για αίθρες.

Σε μιάν άκρη του ταβανιού ήταν μια τρύπα που άνοιξε στο ύψαιθρο. Κάτω από την τρύπα αυτήν ο καθηγητής και η κόρη του είχαν στήσει ένα πρόχειρο τζάκι και εκεί άναψε τώρα η Καίτη φωτιά. Κάθε λογής ξύλινα συντρίμια της χρησίμευαν για καύσιμη ύλη και για σπέρτα μεταχειριζόταν τις ίδιες έκείνες λουρίδες απ' τις όποιες ήταν κατασκευασμένες οι αίθρες. Έτριψε ένα κομματάκι επάνω σε μια πέτρα όπου πήρε φωτιά. Όλη αυτή η διαδικασία δεν κράτησε περισσότερο από ένα λεπτό και σ' έργο λαμπρές φλόγες έβγαιναν από το άναμμένο τζάκι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Η νεκρή πολιτεία

Η ευχάριστη θαλαπωρή και η άνάπαυση καθώς και το πρόσχαρο και ζωντανό περιβάλλον που έβρισκαν ύστερα από την πολύωρη περιπλάνησή τους μέσα στο παγερό βασίλειο της έγκατάλειψης και της νέκρας, έκανε τους τρεις νεοφερμένους να

συνέλθουν σιγά-σιγά από την κούρασή τους και την κατάπληξη που έννοιωθαν.

— Και μέσα σ' όλη αυτή την άπέραντη έκταση ούτε μια ψυχή ζωντανή! ήταν η πρώτη άναφώνηση του Άνδρέα.

— Όποτε μια ψυχή ζωντανή, επανέλαθε ο καθηγητής Μπάτλερ, δεν υπάρχει σ' όλο τον πλανήτη, η μάλλον δεν υπάρχει πιά. Η κόρη μου κι' εγώ τον έχουμε διασχίσει από την μια άκρη ως την άλλη, μπορώ να πω, και δεν συναντήσαμε ούτε ένα πλάσμα ανθρώπων. Ός και τα ζώα άκόμη κι' αυτά είναι πολύ σπάνια. Ελάχιστοι έχουν άπομείνει όπως είδατε και μόνοι σας, σε μερικά μέρη, μόλις όμως άρχίζει κανείς να πλησιάζει σε μια πολιτεία, τα βλέπη ν' άραιώνουν και ύστερα να εξαφανίζονται δλότελα.

Ο καθηγητής Μπάτλερ καθόταν μπρός στη φωτιά για να ζεσταίνεται, γιατί μόνον έτσι μπορούσε να μιλήσει. Και πάλι όμως με μεγάλη δυσκολία κατάφερνε να πη δυο λέξεις στη σειρά. Αχαίνιαζε, τον έπιανε βήχας και άναγκαζόταν κάθε τόσο να κόβει την έμιλία του.

(Ακολουθεί) ΓΕΡΓΟΓΙΑ ΤΑΡΧΟΥΑΝ

**ΟΙ ΔΥΟ ΕΜΠΟΡΟΙ
ΙΝΑΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ**

Ένας έμπορος έτοιμάσθηκε να πάει ταξίδι και πριν φύγει πήγε σ' ένα άλλο έμπορο φίλο του και τον παρακάλεσε να του φυλάξει δέκα καντάρια σίδηρο.

Όταν γύρισε πίσω από το ταξίδι του, η πρώτη του δουλειά ήταν να ξαναπάει στο φίλο του και να τον παρακαλέσει να του δώσει το σίδηρο που του είχε εμπιστευθή. Έκείνος όμως, το σίδηρο το είχε κιόλας πουλήσει, και έτσι βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. Κοίταξε ώστόσο να ξεγλυτώσει με πονηρία.

— Άχ, καίμενε, λέει στον φίλο του. Το σίδηρό σου το είχα φυλάξει στην αποθήκη μου και φαντάσου την έκπληξή μου όταν μια μέρα, μπαίνοντας μέσα, δεν είδα πιά το σίδηρο και μόνο στη θέση που το είχα βάλει στεκόταν ένα ποντίκι και ροκά-νιζε το τελευταίο κομματάκι. Άν έχης την παραμικρή άμφιβολία έλα και μόνος σου να ιδής.

Ο έμπορος κατάλαβε πως κάποιος άσχημο παιχνίδι του είχαν παίξει, με δεν έδειξε τίποτε.

— Δεν δύσκολέδομαι καθόλου να πιστέψω αυτά που μου λές, άπάντησε. Έξέρω πως οι ποντικοί νοστι-

μούνται πολύ το σίδηρο και το τρώνε σαν γάταν παντεσπάνι.

Ο άλλος από μέσα του καμάρωνε για τη μεγάλη επιτυχία της ψευτιάς του και γελούσε για την εδυσία του φίλου του.

— Για να σε παρηγορήσω του έπες, σε προσκαλώ να σου κάνω το τραπέζι.

— Ευχαριστώ πολύ, όχι σήμερα, άβριο, είπε ο έμπορος, που είχε καταστρώσει το σχέδιό του.

Καθώς έφυγε λοιπόν συνάντησε ένα από τα παιδιά του εμπόρου που έπαιζε έξω στην αυλή. Το χάριδεψε, το καλόπιασε και το προσκάλεσε να έρθει στο σπίτι του. Θα του είχε, του έπες, του κόσμου τα παιχνίδια και τα γλυκά.

Το παιδάκι δέχθηκε με χαρά και έ έμπορος το πήρε μαζί του χωρίς να τον πάρη κανένας είδηση.

Το άλλο πρωτ' ο πατέρας, που έχασε το παιδί του, αφού χάλασε τον κόσμο και δεν το βρήκε πουθενά, έτρεξε σαν τρελλός στον φίλο του, και του διηγήθηκε τη συμφορά του.

— Ά, βέβαια, είπε ο έμπορος, χθές καθώς έβγαίνα από το σπίτι σου είδα ένα γεράκι ν' άνεβαίνει ψηλά στον άέρα κρατώντας ένα παιδί στα νύχια του. Μπορεί το παιδί αυτό να ήταν το δικό σου.

— Κοροϊδεύεις; έκανε ο πατέρας. Πώς γίνεται ένα γεράκι που είναι τόσο μικρό πουλί, να σηκώσει στον άέρα ένα παιδί τριών χρονών.

— Γιατί όχι; άπάντησε ο άλλος χαμογελώντας. Σ' αυτό τον τόπο όλα γίνονται. Άφου και τα ποντίκια άκόμη τρώνε το σίδηρο.

Ο έμπορος κατάλαβε.

— Έννοια σου, έπες, δεν έφαγε το ποντίκι το σίδηρό σου.

— Άν είναι έτσι, ούτε και το γεράκι έρπαξε το παιδί σου. Δός μου πίσω το σίδηρό μου να πάρης το παιδί σου.

Κατά τον Βιδ Ραί

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΙ' Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΕΡΑΣ

- Σκαντζόχερα, είσαι πιά δικός μου.
- Σκυλί τυφλό, φύγα από μπρός μου!
- Τί λές εκεί! Δόντια δεν έχεις.
- Από τ' άγκάθια μου κατέχεις;
- Έλα! Μ' άράσουνε τα χάδια.
- Ο' άρήσω επάνου σου σημάδια!
- Στάσου καλέ, να σε φιλήσω!
- Αίματα θές; Για κάνε πίσω!
- Τώρα να ιδής που θά σ' άπάξω.
- Και μονομάς θά σ' σκαράξω...
- Κουτό θεοικό θά έπασαρμένο, Κάθουαι, έμπρός! — και σε προσμένο.

Χυμάει, όμπρός... δεν ήταν ψέμμα! Από τ' άγκάθια κίνησε αίμα. Κλαίει το ουλλά και φεύγει άκόμα... Αίμα στα νύχια, αίμα στο στόμα.

(Η άναδημοσίευση έπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ

Άγαπητοί μου,

ΣΤΟ Ζάππειο άνοιξε τώρα μια μεγάλη Γεωργική Έκθεση. Και για να τραβούν τον κόσμο, άνάμεσα σ'άλλα — Κινηματογράφο, Θέατρο, Ίπποδρόμιο και καθεξής — έφεραν κι' ένα Θηριοτροφείο με τη σχετική θηριοδαμάτρια, που χορεύει φορώντας στο λαιμό της έν' άληθινό μ π ο α, δηλαδή ένα τεράστιο β ο α! Φαντάζομαι πως αυτό το θηριοτροφείο θά έχη τους περισσότερους επισκέπτες, μικρούς και μεγάλους. Είναι τόση η περιέργεια του ανθρώπου των πόλεων για τα θηρία και τ'άγρια ζώα! Ένα λιοντάρι, μια τίγρη, ένας πάνθηρας, ένας ρινόκερος, ένας ίπποπόταμος, ένας έλεφαντας, είναι γι' αυτόν θεάματα έξοχα. Άντιπροσωπεύει το μεγάλο, το δυνατό, το υπεράνθρωπο να ποδμε σε μεγαλειό και δύναμη, κι' εσα-ίσα η ευχαρίστηση του κοινού ανθρώπου είναι να το βλέπη άκίνδυνο, ύποτακμένο, κλεισμένο σ' ένα σιδερόφρακτο κλουβί. Αυτό το λιοντάρι, παραδείγματός χάρη, που άν ήταν ελεύθερο, θά του έκοβε το αίμα και θά του έκανε να πάρη τα πόδια του στον ώμο για να φύγει, να κρυφθή, στο Θηριοτροφείο μπορεί να το πλησιάζει να το βλέπη από κοντά, να το έπεξεργάζεται και να το θαυμάζει. Άκόμα κι' ο βρυχηθμός του, μια στιγμή μόνο τον κάνει νάνατριχιάζει, γιατί άμέσως θυμάται πως βρίσκεται εξασφαλισμένος, και πως το φοβερό στόμα του θηρίου με τα φοβερά δόντια, όσο κι' άν άνοιξη, δεν μπορεί να τον ξεσχίσει και να τον καταπιή. Πρέπει να συμβή κάτι έκτακτο, τυχαίο, για να ξεφύγει από το κλουβί του και να όρμήσει στο πλήθος που το κοιτάζει, η να πάρη τους δρόμους της πόλης και της έξοχής και να κάμη τους ανθρώπους να κλεισθούν περίτρομοι, ως να το ξαναπιάσουν η να το σκοτώσουν...

Άλλά όταν βλέπη κανένας αυτά τα θηρία μέσα στα κλουβιά τους, δεν μπορεί να μη συλλογισθή πως δεν ήταν πάντα έτσι φυλακισμένα, και πως έναν καιρό, αυτά, η τοδλάχιστο οι γονείς τους — γιατί μερικά έχουν γεννηθεί στο Θηριοτροφείο — γύριζαν ελεύθερα στη ζούγκλα. Τί χρειάσθηκε λοιπόν ως να κλεισθούν σ' ένα σιδερόφρακτο κλουβί και να κουβαληθούν από τη θερμή τους πατρίδα, με άμάξια, με τραίνα, με βαπόρια, ως τον Πειραιά, να ξεφορτωθούν με

βίντσια και να κατασταλάξουν στο Ζάππειο για να τα βλέπουμε; Μά πρώτα-πρώτα χρειάσθηκε να τα κυνηγήσουν, να τα συλλάβουν ζωντανά, η να σκοτώσουν τους γονείς τους — το συνηθέστερο — για να τα πάρουν μικρά και να τα μεγαλώσουν. Και φαντασθήτε μια στιγμή την τόλημ, την γενναϊότητα, την άντοχη αυτών των κυνηγών! Δεν είναι μόνο οι έθαγενείς της Άφρικής που κυνηγούν τίγρεις και λεοντάρια είναι κι' Έδρωπαίοι που το έχουν για επάγγελμα, για διασκέδαση, για σ π ό ρ τ. Κάθε συντροφιά κυνηγών, στις άγριες χώρες όπου ζουν τ'άγρια ζώα, άποτελείται από λευκούς κι' από μαύρους, που οι πρώτοι τους παίρνουν για όδηγούς. Κι' όλοι αυτοί οι άνθρωποι ριψοκινδυνεύουν κάθε στιγμή τη ζωή τους, για να παγιδέψουν ένα θηρίο η να το σκοτώσουν. Τα κέρδη τους, έννοείται, είναι μεγάλα. Γιατί τα ζωντανά θηρία, μικρά η μεγάλα,

πουλιούνται άκριβά, μά όχι λιγώτερο και τα σκοτωμένα, για τους χαυλιόδοντες, τα νύχια, το λίπος και προπάντων τις πολυτιμώτατες γόνες τους. Τα κέρδη τελοσπάντων είναι άνάλογα με τους μεγάλους κόπους και κινδύνους. Άλλά τί τα θέλετε! μεγαλύτερη άπ' όλα είναι η ευχαρίστηση των τοληηρών αυτών ανθρώπων όταν φθάνουν το σκοπό τους. Κανένα άλλο σ π ό ρ τ δεν θά έχη ίκανοποιητικώτερη τη νίκη. Το υπεράνθρωπο αυτό σε μεγαλειό και δύναμη, που οι κοινοί άνθρωποι το θαυμάζουν άπλως στο θηριοτροφείο, οι κυνηγοί των λεονταρίων και των τίγρεων, το όποτάσσουν, το νικούν. Μά μπορεί κανένας να είναι τόσο δυνατός; Συναισθανόμαστε όμως την άδυναμία μας κι' όταν βλέπουμε ένα λιοντάρι στο Θηριοτροφείο, κι' όταν συλλογίζομαστε τον κυνηγό του στη ζούγκλα...

Σας άσπάζομαι

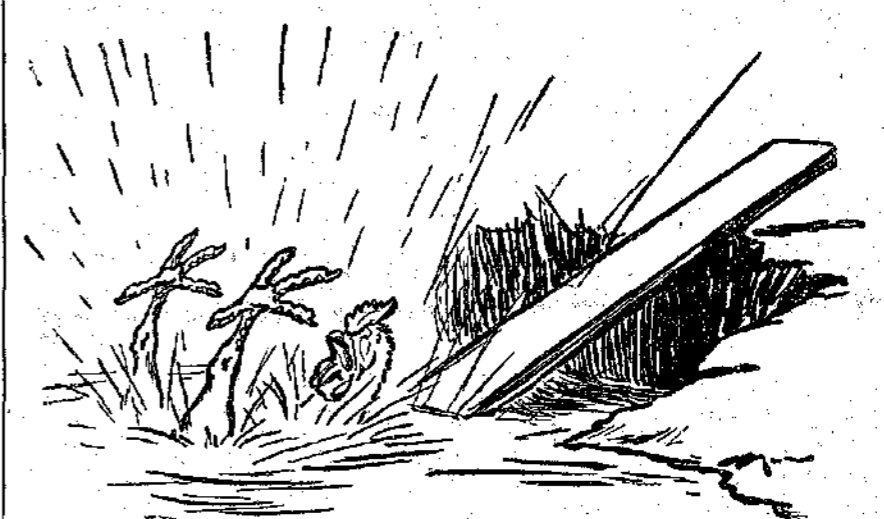
ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΗ'

Μια μέρα, έβρεχε άπ' το πρωί δυνατά. Η Άσπρούλα, σκαρφωμένη σ' ένα ξύλο του κοιητοιού, περίμενε να πάη η βροχή για να βγή έξω. Κι' έβλεπε με ζήλεια τ' άλλα πουλιά και τα ζώα, που είχαν τόση ευχαρίστηση να βρέχονται, να περπατούν στα νερά η να κυλιούνται στις λάσπες

— τον Γκιρινιάρη, τη Μακρολάιμη, τη Σεινάμενη, άκόμα και το Μέντιο και τον Αϊτέα.

— Εγώ δεν μπορώ, έλεγε. Πρέπει να είναι στέγνα για να πάω στα σπορά, να σπαρίσω το χώμα και να βρω κανένα ώραίο σπόρο. Μά κι' η βροχή να πάη τώρα, άδργήση να στεγνώση η γή.

Πραγματικώς, η βροχή, που ολοένα έπαρτε λιγώτερο, κατά το μεσημέρι έπαψε ολοσδιόλου. Μά η αύλη ήταν άκόμα γεμάτη νερά, κι' απέξω από την αποθήκη, εκεί που έπαρτε να πατήση κανένας για να βγή στο χωράφι, ήταν μια λακούβα έξχειλη από λάσπη, σωστός βάλτος.

— Πως να πάω χωρίς να βρέξω να πόδια μου; ρώτησε η Άσπρούλα το Φωνακλά, που είχε άνεβεί σ' ένα κάρο, με σανά να περάση το άπομεσήμερο.

— Δέν ξέρω, μή με σκοτίζης! τής αποκρίθηκε απότομα, γιατί είχε τὰ νεύρα του.

Τάκουσε ή Σεινάμενη, πού περνούσε εκείνη τήν ώρα, κι' εἶπε τής Ἀσπρούλας:

— Νά βάλης γαλόσσες ἀπό καουτσούκ. Ἔτσι κάνουν οἱ ἄνθρωποι γιά νά μή βροῦν τὰ πόδια τους.

— Μπα! καί τί εἶναι αὐτές οἱ γαλόσσες ἀπό καουτσούκ; ρώτησε μ' ἄδιαφέρον ή Ἀσπρούλα πρώτη φορά τίς ἀκούω...

— Ἄ, δέν ξέρω περισσότερα, ἀποκρίθηκε ή Σεινάμενη· ρώτησε κανένα ἄλλον.

Σέ λίγο πέρασαν ἀπό κεῖ ὁ Μέντιος κι' ὁ Αὐτέας· ή Ἀσπρούλα τοὺς ρώτησε κι' αὐτούς. Κι' οἱ γαϊδαροῦλοι, ἀφοῦ ἄλλαξαν μεταξὺ τους μιά πονηρή ματιά τής εἶπαν:

— Γαλόσσες ἀπό καουτσούκ θέλετε; Σταθῆτε, τώρα θά σᾶς φέρουμε μεις.

Μπήκαν στήν ἀποθήκη, καί σέ λίγο βγήκαν σπρώχνοντας μπροστά τους δυό σανίδες πού τίς τοποθέτησαν, τή μιά κοντά στήν ἄλλη, πάνω ἀπό τὸ βάλτο, ἀπό τήν πόρτα τής ἀποθήκης, ὡς ἐκεῖ πού τελείωναν τὰ λασπωμένα νερά.

— Ὅριστε οἱ γαλόσσες σας, κυρία Ἀσπρούλα! εἶπαν, θά πατήσετε ἀπάνω καί θά περάσετε μιά χαρά.

— Ἄ, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ! Μὲ ὑποχρεώνετε!

— Τίποτα, κυρία Ἀσπρούλα. Περᾶστε!

Ἡ κόττα πάτησε τότε στίς σανίδες πού τής ἔβαλαν, καί βγήκε στό χωράφι. Ἐκεῖ βόσκισε δυό ἡμέρες στὰ σπαρτά, κι' εἶπειτα γύρισε πίσω. Ἀλλά τή στιγμή πού πατούσε πάλι πάνω στίς σανίδες, ὁ Γκρινιάρης ὁ χοῖρος θέλησε νά μπη στό βάλτο νά κυλισθῆ στή λάσπη. Κι' ὀρμητικὸς ὅπως πάντα του κι' ἀπρόσεκτος, συνεπῆρε τίς σανίδες καί... πατατράκ! ή Ἀσπρούλα βρόθηκε μέσα στό βάλτο.

— Βοήθεια! ἄρχισε νά φωνάζη καθώς πολεμοῦσε νά βγῆ. Βοήθεια! πνίγουμε! γλυτώστε με!...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΗΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μὰ πάλι δέν ἔλαβε ἀπάντηση!

Μὰ τί κάνει ἐκεῖ; κοιμήθηκε; εἶπε μέσα του ὁ Δουμποδάνος.

Καί γύρισε τρέχοντας στήν κάμαρα.

Ἀλλά τὸ παράθυρο ἦταν ἀδειανό. Ὁ Μάριος ἔλειπε!

Ὁ Δουμποδάνος ἔσκυψε τότε καί εἶδε κάτω στό δρόμο μιά σκιά πού ἔτρεχε, καί μιά ἄλλη σκιά ξοπίσω τής, πού φαινόταν πῶς τήν κυνηγοῦσε.

Τί εἶχε συμβεῖ;

Θά τὸ καταλάβετε βέβαια ὅπως τὸ κατάλαβε ἀμέσως κι' ὁ Δουμποδάνος.

Ὁ Μάριος, μόλις εἶδε τὴν δραπέτη νά σηκώνεται ἀπὸ ἐκεῖ πού εἶχε πέσει καί νά τὸ βάζῃ στὰ πόδια, δέν ἔχασε καιρὸ, παρά ἐπήδησε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ παράθυρο, πού ἦταν πολὺ χαμηλότερο ἀπ' τὸν τοῖχο τής φυλακῆς, κι' ἄρχισε νά τὸν κυνηγᾷ.

Ὅστε ή πρώτη σκιά ἦταν ὁ φυλακισμένος πού τὸ εἶχε σκάσει—καί πιθανώτατα ὁ κλέφτης τοῦ γέρου-χωριάτη—κι' ή δεύτερη ὁ φίλος μας Μάριος.

«Μπα! εἶπε μέσα του ὁ Δουμπο-

δάνος· ἀφοῦ πήδησε ὁ Μάριος, γιατί νά μὴν πηδῶ κι' ἐγώ;»

Καί μιά καί δυό, ἀνεβαίνει στό παράθυρο καί πηδᾷ στό δρόμο.

Τήν ἴδια στιγμή ἀνοίγει κι' ή πόρτα τοῦ ξενοδοχείου καί πετιοῦνται ἔξω ὁ Μοντανῆς, ὁ Σαϊζάνης κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδόχου.

Ὁ Λεωνίδας, μόλις πάτησε χάρμα χωρὶς νά χτυπήσῃ καθέλου, τοὺς φώναξε:

— Ἀπὸ δῶ! ἀπὸ δῶ! Ὁ Μάριος τὸν κυνηγᾷ!

Κι' ὅλοι ἀκολούθησαν τὸ Λεωνίδα, πού ἀκολουθοῦσε τὸ Μάριο πίσω ἀπ' τὸν δραπέτη.

Ἀλλά σέ λίγο δέν τὸν εἶδαν πιά. Τρέχοντας, εἶχε μακρυνθεῖ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πού τὸν ἔχασαν. Καί μόνος του, ἀσυντρίφευτος, ἀβοήθητος, ὁ Μάριος κυνηγοῦσε τώρα τὸν δραπέτη ἔξω ἀπὸ τή μικρὴ πόλη, σέ μιά ἐρημιά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ἄγαντα

Ὡστόσο, ὁ διευθυντῆς τοῦ ξενοδοχείου ἔκρινε καλὸ νά εἰδοποιήσῃ τὸν διευθυντῆ τής φυλακῆς πῶς ἐ-

δραπέτευσε ἓνας φυλακισμένος.

Ἐφάξαν τότε στὰ κελλιά κι' εἶδαν πῶς ὁ μόνος πού ἔλειπε ἦταν ὁ κλέφτης πού εἶχαν φυλακίσει τὸ πρωί.

Καί νά πῶς τὸ εἶχε σκάσει:

Ἐπειδὴ φαινόταν ἄνθρωπος ἀπὸ καλὴ κοινωνικὴ τάξη, κι' ἔλεγε πῶς ἀδίκως τὸν κατηγοροῦσαν γιατί αὐτὸς δέν ἦταν κλέφτης, κι' εἶχε ταχτικά τὰ διαβατήριά του, ὁ διευθυντῆς τής φυλακῆς πρόσταξε νά μὴν τὸν μεταχειρισθοῦν ὡς κοινὸ κακοῦργο, παρά νά τοῦ δώσουν ἰδιαίτερο δωμάτιο μὲ καθαρὸ κι' ἀναπαυτικὸ κρεβάτι.

Στήν τοσπῆ του, ὁ κλέφτης εἶχε κι' ἓνα μεγάλο σουγιά πού δέν τοῦ τὸν πῆραν, ἴσως γιατί τὸν εἶχε κρύψει καλά. Ὁ σουγιάς αὐτὸς εἶχε πολλὰς λεπίδες, μικρὲς καί μεγάλες, κι' ἀκόμα μιά λιμούλα κι' ἓνα φαλλιδάκι. Ὅταν λοιπὸν ἐνύχτωσε καί κανένας κρότος δέν ἀκουγόταν πιά στή φυλακῆ, ὁ κλέφτης εἶπε μέσα του:

«Τώρα θά ἔπεσαν ὅλοι στὸν ὕπνο. Καιρὸς νὰρχίσουμε τὴ δουλίτσα μας»

Ἡ «δουλίτσα» τοῦ, φυσικά, ἦταν νά προετοιμάσῃ τὴν δραπέτευσή του. Καί σιγά-σιγά ἄρχισε νά λιμάξη ἔν' ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ παραθύρου του, πού δέν ἦταν καί τόσο χοντρά. Δέν ἄργησε νά τὸ κόψῃ. Τὸ ἐλύγισε τότε μ' ὅλη του τὴ δύναμη—κι' ἀλήθεια τοῦ χρειάσθηκε πολλή—καί κατάρφερε νά τὸ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ διπλανὸ του τόσο, ὥστε νά χωρῆ νά περάσῃ τὸ σῶμα του ἀνάμεσα στὰ δυό—ὄχι βέβαια μὲ μεγάλη εὐκολία ἀλλὰ δύσκολα, μὲ κόπο καί μὲ ὑπομονή.

Ἐπειτα ἔκοψε μὲ τὸ φαλλιδάκι καί ἔξασχε τὸ σεντόνιο τοῦ κρεββατιοῦ του, τὰ ἔκαμε λουρίδες, τίς ἔνωσε, τίς ἔπλεξε, τίς ἔστριψε, καί κατασκεύασε ἔτσι ἓνα σχοινὶ μακρὸ καί στερεώτατο. Τὴ μιά ἄκρη αὐτοῦ τοῦ σχοινοῦ τὴν ἔδεσε ἀπὸ ἓνα κάγκελο τοῦ παραθύρου καί τὴν ἄλλη τὴν ἔρριξε ἔξω. Τὸ σχοινὶ κρεμάσθηκε σχεδὸν ὡς κάτω. Τότε ὁ φυλακισμένος ἀνέβηκε σὲ τὸ παράθυρο, ἔβγαλε τὸ σῶμα του ἀπὸ τὸ ἀνοίγμα πού εἶχε εἰτοιμάσει, πιάσθηκε μὲ τὰ δυό του χέρια ἀπὸ τὸ σχοινὶ καί, σιγά-σιγά, μὲ προσοχή, γλύστρησε ὡς τὸ πλακόστρωτο τής αὐλῆς.

Ἡ αὐλὴ αὐτὴ τής φυλακῆς ἦταν μεγάλη καί τριγυρίζονταν ἀπὸ τοῖχο ψηλὸ, μὰ παλιὸ κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ χαλασμένο. Εὐθὺς λοιπὸν ἔβρα ὁ φυλακισμένος παράτησε τὸ σχοινὶ κι' ἐπάτησε χάρμα, θέλησε νά τρέξῃ στὸν τοῖχο καί νά σκαρφαλώσῃ. Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκουσε βαριά βήματα καί φοβήθηκε.

Ἦταν ὁ σκοπὸς πού φύλαγε μέσα

σὴν αὐλὴ τής φυλακῆς. Ἄν τὸν ἔβλεπε, ὁ δραπέτης ἦταν χαμένος. Τί νά κάμῃ; πού νά κρυφτῆ; νά σταθῇ νά τὸν πιάσουν; Ὅχι βέβαια. Καί σὴν ἀμηχανία του, ἀκούγοντας τὸ σκοπὸ νά πλησιάζῃ ὁ δραπέτης ἔπεσε ἐπίστομα χάρμα καί ζάρωσε ἐκεῖ-δᾶ.

Ὁ σκοπὸς ἐφάνηκε, ἐπλησίασε, πέρασε ἀπὸ κοντὰ του, μὰ δέν τὸν εἶδε καθόλου, γιατί δέν ἐκοίταζε χάρμα μὲ προσοχή, κι' ἀπομακρύνθηκε. Σέ λίγο ἔπαψε καί νάκούγεται. Περπατοῦσε, ἦ καί θά εἶχε σταθεῖ, σὲ ἄλλο μέρος τής αὐλῆς.

Δέν χάνει καιρὸ ὁ δραπέτης—καί φαντάζεται καθέννας τὸ καρδιοχτύπι του—σηκώνεται, τρέχει ἀθόρυβα ὡς τὸν τοῖχο· κι' ἀρχίζει τὸ σκαρφάλωμα.

Δέν ἦταν καί τόσο δύσκολο. Ὁ παλιὸς τοῖχος ἄλλο εἶχε τρύπες, γιατί ἔλειπαν πέτρες, κι' ἄλλο προεξοχές, γιατί οἱ πέτρες ἦταν μετατοπισμένες. Ὁ δραπέτης λοιπὸν μποροῦσε νά πατῆ μέσα στίς τρύπες, νά πιάσῃ ἀπὸ τίς προεξοχές καί, μὲ κίνδυνο βέβαια πάντα, νάνεβαίνῃ.

Ἐξοφῶν μιά πέτρα, καθώς τὴν ἔπιασε, ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὸν τοῖχο καί τοῦ ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι κάτω σὴν αὐλὴ, ὅπου ἔγινε κομμάτια. Ὁ δραπέτης, κρατώντας καί τὴν ἀναπνοή του, ἔμεινε κρεμασμένος καί περιμένα μὲ αγωνία.

Ὁ σκοπὸς, ἀκούοντας τὸν κρότο, ἔτρεξε νά ἰδῇ τί συμβαίνει. Ἄλλ' ἄμα εἶδε κει-χάρμα τὰ κομμάτια τής πέτρας—τώρα, βλέπετε, μόνον χάρμα κοίταξε μὲ προσοχή—τὰ κλώτσησε λέγοντας:

— Νά χαθῇ ὁ παλιότοχος! Καμιά ὦρα θά γκρεμιστῇ κι' ὀλάκερος καί θά πλακώσῃ κανέναν ἄνθρωπο...

Κι' ἐξακολούθησε τὸν περίπατό του.

Μὰ κι' ὁ δραπέτης ἐξακολούθησε τότε τὸ σκαρφάλωμα. Καί τέλος κατάρφερε νά φτάσῃ στὴ ράχη τοῦ τοῖχου ὅπου, καθώς θυμάσθε, τὸν εἶδαν ὁ Μάριος κι' ὁ Μοντανῆς. Κι' εἶπαμε πῶς ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ τοῖχου πήδησε στό δρόμο κι' ἄρχισε νά τρέξῃ. Δυστυχῶς γι' αὐτόν, πήδησε τὴν ἴδια στιγμή κι' ὁ Μάριος, κατόπι πήδησε κι' ὁ Δουμποδάνος, εἰδοποιήθηκε κι' ὁ ἐπιστάτης τής φυλακῆς πού εἰδοποίησε τοὺς χωροφύλακες. Κι' ἔτσι ἓνα σωρὸ ἄνθρωποι κυνηγοῦσαν τώρα τὸν κλέφτη νά τὸν πιάσουν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ὁ μικρὸς ἦσως

Ὁ Μάριος, φυσικά, ἦταν πῶς μπροστά ἀπ' ὅλους. Κατόπι του ἔρχονταν ὁ Δουμποδάνος, ὁ Σαϊζάνης κι' ὁ

Μοντανῆς. Μὰ τὸν εἶχαν χάσει ἀπὸ τὰ μάτια τους κι' ἔτρεξαν πολλὴν ὦρα ὡς νά τὸν βροῦν. Ὁ μικρὸς μας φίλος καθόταν, ἐκεῖ ἔξω ἀπ' τὴν πόλη, σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ χαλκία, κατὰκοπος καί καταφουρισμένος πού τοῦ εἶχε ξεφύγει ὁ κλέφτης. Γιατί δέν μποροῦσε πιά νά τρέξῃ, τὰ πόδια του δέν βαστοῦσαν πιά· στάθηκε λοιπὸν κι' ἔτσι ὁ κλέφτης, πού ἔτρεχε πῶς γρήγορα κι' ἦταν πῶς ἀκούρατος ἀπὸ τὸ παιδί, μπόρεσε νά μακρύνῃ πολὺ καί νά χαθῇ.

Στὸ μεταξὺ εἶχε ξημερώσει καλά. Οἱ τέσσερες φίλοι κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου ἔκριναν καλὸ νάφήσουν πιά τὴ χωροφυλακὴ νά ἐξακολουθήσῃ τὴν καταδίωξη, καί γύρισαν σὲ ξενοδοχεῖο.

Ὅλη ή πόλη εἶχε ἀναστατωθεῖ κι' ἄλλη ὀμίλια δέν γινόταν παρά γιὰ τὸν φυλακισμένο πού τὸ ἔσκασε. Καθέννας ἔλεγε τὴ γνώμη του καί τὸ σχέδιό του γιὰ τὴν ἀνεύρεση καί τὴ σύλληψή του.

Τηλεγράφησαν ἀμέσως σ' ὅλους τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς, καί σ' ὅλα τὰ χωριά, καί στίς κοντινὲς ἀκόμα πόλεις, γιὰ νά συλλάβουν τὸν δραπέτη, ἂν τυχὸν παρουσιαζόταν πούθενά. Φυσικά, ἐτηλεγράφησαν καί τὰ χαρακτηριστικά του, γιατί πῶς ἄλλοιως θά τὸν ἐγνώριζαν;

Ὅλη τὴν ἡμέρα, οἱ χωροφύλακες ἔτρεχαν ἐδῶ· κ' ἐκεῖ μῆπως τὸν ἀνακαλύψουν, κι' οἱ πολῖτες περιμέναν εἰδήσεις κι' ὅλο ρωτοῦσαν: τὸν βρήκαν; τὸν ἔπιασαν; Κατάντησαν νά μὴν ἔχουν τὸ νοῦ τους στὴ δουλειά τους, παρά στὸν κλέφτη.

Τὸ περίεργο εἶναι πῶς κι' ὁ Μάριος δέν βιαζόταν τώρα νά φύγῃ ἀπὸ τὴν πόλη. Μ' ὅλη τὴν ἀνυπομονησία πού εἶχε νά ἰδῇ τὸ σπίτι του καί τοὺς γονεῖς του, ἤθελε νά μάθῃ καί τί ἀπόγινε μὲ τὸν δραπέτη.

— Ἐλα, Μάριε, τοῦ ἔλεγαν οἱ φίλοι του, τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς γιὰ τὸν κλέφτη; Τὸν κυνηγήσαμε, μᾶς ἔφυγε, τελείωσε. Εἶναι τώρα καιρὸς νά πηγαίνουμε.

— Ὅχι, ἀπαντοῦσε ὁ Μάριος, ἄς μείνουμε ἀκόμα λίγο. Οἱ χωροφύλακες θά τὸν πιάσουν, δέν γίνεται. Καί θέλω νά εἶμαι ἐδῶ.

Ναί, καί τοῦ ἔλεγε μέσα του νά μὴ φύγῃ, νά περιμένῃ...

Ἀλλὰ χτύπησε καί τὸ μεσημέρι καί καμμιὰ εἰδήση δέν εἶχ' ἔρθει γιὰ τὸν κλέφτη.

(Ἀκολουθεῖ) Μετᾶφρ. π. ι. φ. καί γρ. ε.

ΑΠΟΒΡΟΧΟ

Στὸ δάσος μὲ τ' ἀπόβροχο, σκορπίσαμε χαρούμενα παιδιά, κι' ἀλαφρομένα. Τίς ἐνοιεῖς καί τίς λύπες πίσω ἀφήσαμε, Νά μάσσουμε ἀγρολοῦλουδα βρομμένα.

Νά τὰ παιδιά! Ἐδῶ καί κεῖ σκαλάνουμε, Ζωηρά, μὲ γέλια τρισευτυχισμένα. Σέ δύσκολες πλαγιὲς ὅπου φυτρώνουνε Τὰ ὄφρα λουλούδα τὰ μυρωμένα.

Τὰ κεφαλάκια τους, κουνιῶνται καί ρο- [βίζουνε,

Σταῖ δάσους τὸ δρόδροσο ἀερόκι. Τὰ πνεῦμα ὀλόγυρα ἀλαφροφροῦννε, Καί πού-καί πού φωνάζει ἓνα παιδάκι.

Κι' ὦ! τί χαρά! Νά τὴν ἢ ἀνοιξῇ, Μὲ ὀδίνες ἐλλίδες μᾶς σιμῶνει. Ρόδινα γόφρα λουλουδιῶν χαμόγελα, Καί παιδικὸ ξεφάντωμα μᾶς ζῶνει!

ΜΥΡΡΑ ΑΛΟΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Δοκίμασε καί σὺ ἀπὸ τὴ φέτα μου...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

[Βλ. Διάπλασι των 1936 φυλλ. 36]

Στό Διαγωνισμό αυτόν λαμβάνουν μέρος τις περισσότερες φορές λίγοι. Γιατί δεν άρκει να έχω κανείς μόνο ε-ξυπνάδα και διάθεση, όπως για όλους τους άλλους διαγωνισμούς, πρέπει να έχω και ταλέντο και μ' αυτό λίγοι είναι προικισμένοι. Σε τούτο τον διαγωνισμό όμως, εξαιρετικά, ο δρόμος ήταν ανοικτός για όλους. Γιατί είχε ζητηθεί ένα σκίτσο από κ' αυτά που στέλναν τον «Μάρμα-Μακροπόδη» το άξεραστο παρτίνο μας μυθιστόρημα, και που είχαν τόσο άρεσει με το χιούμορ τους, την αφελεία τους και τον άπλο, παιδιάτικο τρόπο που ήταν ζωγραφισμένα.

Κι' αλήθεια, πολλοί ήταν εκείνοι που έλαβαν μέρος στο Διαγωνισμό. Μά ελάχιστοι αυτοί που το σκίτσο τους άξιζαν όχι κ' αν να διεκδικήσουν το βραβείο, αλλά και να αναφερθούν άκομη. Κι' αυτό γιατί οι περισσότεροι δεν κατάλαβαν το πνεύμα της προκηρύξεως και άνοι να στείλουν ένα σκίτσο με άπλες γραμμές έσπειλαν «έργα» με άξιώσεις, με φόντα, με φωτοσκιάσεις, με πρώτο, δεύτερο και τρίτο άκόμη πλάνο και άλλες λεπτομέρειες που τ' άκάνουν να μ' ανταποκρίνονται σε κανένα από τ' άς άρους του διαγωνισμού. Τέτοια σκίτσα έλαβα πολλά και άναφέρω του «Αγ. Παύλου», (το καλύτερο από αυτό του έδους), της «Δόλυ», του Γολιάθ, του «Αλεξ. Αλεξοπούλου», του Σουριανού, της «Αρσενιάδος Νο 12», της Σανθής «Ελληνοπούλας και μερικόν άλλων.

Υπάρχει όμως και άλλη κατηγορία: Έκείνοι που ένομιαν πως έπειδή ζη-τούσαν ένα σκίτσο «παιδικό» μπορούσαν να κάνουν κάτι έντελως πρόχειρο και άπεριποίητο και να το στείλουν, με την έλπιδα κιάλα να βραβευθούν. Έτσι έλαβα πλήθος σκίτσα μουντζουρωμένα έλευνά, άλλα καμωμένα έπάνω σε χαρτί χαρτακίονο (!), άλλα ζωγραφισμένα με μολύβι, άλλα με μελάνι ξεθωρο, άλλα διπλωμένα εϋθύς μόλις ζωγραφίστηκαν, έτσι ώστε να βγ' το μελάνι από το άλλο μέρος και να γίνουν σω-στές χαλκομανίες κτλ. κτλ.

Και αυτό με λύπησε, όχι γιατί τ' άκίτσα δέν ήταν σύμφωνα με την προ-κήρυξη, αλλά γιατί είδα ότι τ' άκίτσα δέν τ' άχουν μέσα τους να κάνουν μά-νοικοκυρεμένη, καστρική και τελειω-μένη δουλειά, άς άσήμαντη και άν εί-ναι και ότι τ' άς άλειπει ή έμφυτη κα-λαιθυσία.

Από τ' άπόλοιπα, τ' ά σύμφωνα με την προκήρυξη, λίγα είναι τ' ά καλά. Τ' ά σκίτσα της Δωροθέας Παπαστατίου, της Πέλλας των Ονειρών και του Κε-φαλλήνος, έχουν φρεσθή άκαμψία, δέν δειχνουν καμιά ζωή, καμιά κίνηση. Έπίσης η Μαγεμένη Φλογέρα είχε διαλέξει ένα θέμα που παρουσιάζει με-γάλη κίνηση και ήταν πολύ δύσκολο να έκτελεσθή καλά (τ' άδιο θέμα, δηλ. τ' ά κνηήγμα της Γιούνης από την κ. Αίψες είχε διαλέξει και ο «Αλεξ. Α-λεξόπουλος και αυτός τ' άχει άποδο-σίς αλήθεια πολύ ζωντανά). Έκφρα-στικό είναι τ' ά σκίτσο του «Ασπρου Κρίνου», τ' ά άδικε άμως πολύ τ' ά κακο-ζωγραφισμένο τραπέζι. Τ' ά σκίτσο του «Αφανή Ηρώα είναι γεμάτο λεπτομέ-

ρειες, αλλά άχαρο και παρουσιάζει πολ-λές δυσαναλογίες. Τ' ά σκίτσο του «Α-σπρου της Αδύτης είναι έξοικο ως είδα, στην έκτέλεση άμως ύστερα πολύ. Ο Ρεμής μάς στέλνει ένα σκίτσο «συνβο-λικό», άφοδ παρουσιάζει τρία κορίτσια με μορφή άλεπούδιου, άλλα και τ' ά δι-κό του έργο δέν έχει καμιά ζωή.

Άς έρθουμε τώρα στα σχετικάς κα-λύτερα. Ο Κόριος τ' ά Ντάνουγκ στέλ-νει μια σύνθεση που γιά βάση της έχει πάρει ένα σκίτσο τ' ά μυθιστορήματος. Ός έκτέλεση δέν είναι κακό, τ' ά έχει κάνει άμως σκέπς και δέν έχει έπολο-γισί καλά τις άναλογίες. Η καβαλλά-ρισσα Γιούνη δέν έχει ούτ' άς χέρια ού-τε πόδια. Και τ' ά Γνάλικ τ' ά σκίτσο δέν μου φαίνεται έντελως πρωτόκοκο. Και ως έκτέλεση και ως τοποθέτηση είναι πολύ καλό, είναι άμως καμωμέ-νο σε διαφορετικό «στυλ» από τ' ά σκί-τσο του «Μάρμα-Μακροπόδη». Κά-πως και σύνθετο και με περισσότερες λεπτομέρειες, άπ' άς συνθέσει η Γιούνη-τη στα δικ' ά της σκίτσα είναι άκείνο που μάς στέλνει η «Αρσενιάς Νο 1. Τ' ά κίνηση άμως που έχει και με τ' ά άλλες γραμμές την άποδοίσει! Πολύ εκ-φραστικό είναι και τ' ά σκίτσο τ' ά Τα-ξιδιώτη. Άν τ' ά πρόσωπο της Γιούνη-της ήταν λίγο πιο άναλλογο, θ' ά ήταν ένα από τ' ά καλύτερα σκίτσα τ' ά δια-γωνισμού. Κίνηση και έκφραση άρκετή έχει και τ' ά σκίτσο τ' ά Γελαστό «Υπο-λογιστή». Άλλά τί άσχημα πρόσωπα! Και μου φαίνεται πως και τ' ά θέμα δέν είναι καλά διαλεγμένο. Γιατί άς δια-βάσατε τ' ά Μάρμα-Μακροπόδη θ' ά παρατηρήσατε πως από τις εικόνες της Γιούνης οι περισσότερες ήταν χιου-μοριστικές, έδειχναν την άσταία άνη-κάς άκείνου. Άργότερα, που τ' ά πράγματα άρχίζουν να γίνονται σαβα-ρά, οι εικόνες άραώνουν και στο τέ-λος σταματούν έντελως. Αυτό είχε τ' ά λόγο του. Και με τ' ά τ' ά συνηθιστή στιγμή, άπως η συνάντηση της Γιού-νης με τ' ά Μάρμα-Μακροπόδη, δέν ήταν κατάλληλη γιά να δώση θέμα γιά γελοιογραφία.

Πολύ πετυχημένη η εικόνα τ' ά Ντόριαν Γκερ, άν και η Γιούνη δέν είχε ίδει παρά μόνον τ' ά σκίτσο τ' ά Μάρμα-Μα-κροπόδη και ποτέ τ' ά Ιδιον, και τ' ά τέ-λος χαριτωμένη ως είδα τ' ά σκίτσο τ' ά Κόλυμπε. Τ' ά πόδια τ' ά Τζερβή άμως είναι ύπερβολικά μακριά και άδύνατα, έστω και γιά ένα μακροπόδη (ίδιος έ-κείνα τ' ά καπούτσια είναι άτελειώτα), και τ' ά χέρι κρατάει έντελως στραβά και άφύσικα τ' ά ποτήρι. Γεμάτο ζωή και κίνηση και έντελως στο στυλ της Γιού-νης τ' ά σκίτσο τ' ά Νεγκούς. Άν ήταν καμωμένο λίγο πιο εδκατάστατα, με σταθερότερη γραμμή και με καλύ-τερο μελάνι, θ' ά ήταν τ' ά ώραιότερο σκίτσο. Πολύ χαρακτηριστικό και με άπλοδύστατα μέσα καμωμένο τ' ά σκίτσο τ' ά «Ατλαντίδος». Έκείνο μάλιστα τ' ά πόδι που κρέμεται είναι χαριτωμένο.

Στη Μικρή Τάξη τ' ά καλά σκίτσα εί-ναι λίγα, αλλά είναι όλα πραγματικά καλά. Φαίνεται τ' ά μικρότερα παιδιά δέν χρειάζεται να βιάσουν τ' ά εαυτό του γιά να ζωγραφίσουν με αυτό τ' άν τρόπο είναι στη φάση τους και γι' αυτό πετυχαίνουν περισσότερο. Ο Δημητράκης Χάκας δέν ζωγραφί-ζει με ά σκηνή, αλλά στέλνει ένα πορ-τραίτο της Γιούνης άκείνη τ' ά νύστιμα. Πε-τυχημένο, περισσότερο ως είδα παρά ως έκτέλεση τ' ά σκίτσο τ' ά Κοκκινόλι-περου που παρουσιάζει τ' ά Γιούνη να έχη φορτώσει τ' ά μαθήματα στον πτεινό. Τ' ά «Υδραίοπουλο» έχει κάνει με άλό-κληρη σύνθεση, δυσκολοτάτη, και τ' άν έχει βγάλει πέρα με τρόπο που θ' ά τι-μούσε και άληθινό ζωγράφο. Μόνον που ή σκιάλα δέν είναι σκιάλα, αλλά «κε-κλιμένο άκίπεδο».

Χαριτωμένο τ' ά σκίτσο της Μαρίας Αικατερίνης Χάκα. Έκείνα τ' ά πτεού-μενα μάλιστα είναι άμύητα, και ο κα-νύψηλος λόφος, και τ' ά δένδρα και τ' ά κατοικία στους πρόποδες. Τ' ά μόνο σφάλμα που παρατηρώ είναι ότι, ένω σύμφωνα με τ' ά λόγια από κάτω οι εκ-δρομείς κ' άθησαν να ίδουν τ' άν ήλιο, αυτοί τ' ά σκίτσο άντίθετα τ' άν γυρί-ζουν τ' άν πλάτη.

Τ' ά ώραιότερο άμως από όλα τ' ά σκί-τσα, έκείνο που άδίστακτα θ' ά τ' ά υπέ-γραψε και ή ίδια η Γιούνη είναι της «Αττί Γράμ». Έχει και κίνηση, και ά-φελεια και χάρη και είναι μεγάλο άσο κρέκει και ένω δέν έχει άξιώσεις τέχ-νης, δέν παρουσιάζει κανένα λάθος σε τίποτα. Τ' ά σκίτσο αυτό θ' ά παίρνει το Πρώτο Βραβείο και άν άκόμη συνα-γωνίζονταν και με τ' ά Μεγάλη Τάξη, γιατί άλλο που να συγκεντρώνη όλα αυτά τ' ά προσόντα δέν βρήκα κανέ-να. Μπράβο, «Αττί Γράμ!»

Τ' ά ώραιότερο άμως από όλα τ' ά σκί-τσα, έκείνο που άδίστακτα θ' ά τ' ά υπέ-γραψε και ή ίδια η Γιούνη είναι της «Αττί Γράμ». Έχει και κίνηση, και ά-φελεια και χάρη και είναι μεγάλο άσο κρέκει και ένω δέν έχει άξιώσεις τέχ-νης, δέν παρουσιάζει κανένα λάθος σε τίποτα. Τ' ά σκίτσο αυτό θ' ά παίρνει το Πρώτο Βραβείο και άν άκόμη συνα-γωνίζονταν και με τ' ά Μεγάλη Τάξη, γιατί άλλο που να συγκεντρώνη όλα αυτά τ' ά προσόντα δέν βρήκα κανέ-να. Μπράβο, «Αττί Γράμ!»

Τ' ά ώραιότερο άμως από όλα τ' ά σκί-τσα, έκείνο που άδίστακτα θ' ά τ' ά υπέ-γραψε και ή ίδια η Γιούνη είναι της «Αττί Γράμ». Έχει και κίνηση, και ά-φελεια και χάρη και είναι μεγάλο άσο κρέκει και ένω δέν έχει άξιώσεις τέχ-νης, δέν παρουσιάζει κανένα λάθος σε τίποτα. Τ' ά σκίτσο αυτό θ' ά παίρνει το Πρώτο Βραβείο και άν άκόμη συνα-γωνίζονταν και με τ' ά Μεγάλη Τάξη, γιατί άλλο που να συγκεντρώνη όλα αυτά τ' ά προσόντα δέν βρήκα κανέ-να. Μπράβο, «Αττί Γράμ!»

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 15 έτών και άνω, κα-θ' άς και άς άν έσημισίαν έλική).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: «Αρσενιάς Νο 1» [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: «Ατλαντίς [18Ε], Νεγκούς [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόλυμπε [16Ε], Ντόριαν Γκερ [15Ε], Ταξιδιώ-της [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε] εις εκα-στον: Γελαστός Υπολογιστής, Ασπρος Κρίνος, Αλέξανδρος Αλεξόπουλος, Λό-λυ, Άγις Παύλος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις εκα-στον: Κόριος τ' ά Ντάνουγκ, Δωροθέα Παπαστατίου, Γκάλικ, Σανθή Έλλη-νοπούλα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις εκα-στον: Ηπειρωτόπουλο, Ποιμενή Κερδιά, Έρεϊκή, Σουριανός, Γολιάθ, Μαγεμένη Φλογέρα, Πόλις τ' άν Ονει-ρών, Αιώνιος Θρόνος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: από [8Ε] εις εκαστον: Δόνιφαν, Ντίνος Οάμης, Κα-τάσκοπος 33, Μόσχα Φαλαγκά, Κε-φαλήνη.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 έτών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: «Αττί Γ-ράμ» [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαρία-Αικατερίνη Χάκα [18Ε], Υδραίοπουλο [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κοκκινόλι-περου [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε] εις εκα-στον: Δημητράκης Χάκας, Ασπρου της Αδύτης, Αρσενιάς Νο 12.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις εκα-στον: Ρεμής, Αφανής Ηρώα, Έλγα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ. Τ' ά βραβευμένα σκίτσα θ' ά δη-μοσιευθούν στο έρχόμενο φυλλάδιο.

ΒΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 όδός Εδριπίδου τ' ά 16 Ιουνίου 1937

ΘΥΜΙΖΩ Α', ο' άς ελ' ης ή συνδρομή νους, να τ' άν άναμώσουν άς π' ά γ' άρα-ρα μπορούν. Β' ο' άς ελ' ης, τ' ά εσπαθάμα, τίς συναντήσεις, τίς καινούργιες γνωριμίες, είναι πολύ κατάλληλη γι' αυτό και Γ', ο' άς ελ' ης θ' ά φήγουν σε λίγο γιά τ' άν έξο-χή, να μ' άν ξεχάσουν να προμηθευθούν κ' ένα-δου καλαϊούς μου τόμους, γιά να πε-ράσουν πιο εύχέριστα τ' ά καλοκαίρι τους.

Η κυρία Αίλα Καρακάου-Καρανικό-λα, ή καλιά μου Αιλάντα, μου έστειλε 100 δραχμές γιά τ' ά άδρο στον Ένοπόυλο —ε, δέν πετράζει που αυτή έστειλε τόσο πολλά, είναι μεγάλη—μ' άνα ώραιότατο γράμμα, που τελειώνει έτσι: «Έπαφα από καιρό να είμαι παιδί, με έρχομαι μαζί με τ' ά παιδιά, να προσφέρω τ' άν ελαχιστή αυτή είσοφα στον έρανό τους, γιατί δέν έσχω π' άς στον Ένοπόυλο χρωστώ τ' ά μικρή μου φιλολογική ήπόσταση. Μ' άπο-στηρίξει με τ' άση καλοσύνη στα πρώτα βει-λά μου βήματα, και λυπάμαι που δέν μπο-ρώ άναργότερα να τ' ά εκφράσω τ' άν ευ-γνωμοσύνη μου».

Είμαι πολύ ευκατολογημένος, Βάσιγκ-των, άφοδ σου συνέδη τόσο μεγάλο δυ-στοχίμα. Τ' ά πιο έγκάρδια συλλογητήριό μου, καθώς και στήν άδελφή σου. Ναι, οι λέξεις καμαρώνω-καταρρώνα, ατυλόνω-ατυπώνα, δέν ταυρίζουν πολύ οι Μαγι-κό Γράμμα, γιατί είναι της δημοτικής, άνω τίς Άσκήσεις αυτές τις κάνουμε συ-νήθως με λέξεις της καθαρεύουσας ή και τίς αρχαϊκές. Άν θάταν άσχημο άμως κ' ένα Μαγικό Γράμμα με λέξεις της δημο-τικής, αλλά τότε πρέπει να είναι άδες τέ-τοιες, δηλαδή κ' οι αρχαϊκές κ' οι παρά-γωγες. Μ.χ. ή άλλαγή με τ' ά Γ: φωναια-φώνια, ξόδι-ξόδι, σάφρα-σάφρα, Στέ-φος-στυφός, σάρος-Σάρος.—Μά κ' ο' ά. Φαίδων άς είπε πως άλοι οι ραβδό-σκόποι δέν είναι άγύρτες, και πως μερικοί έχουν πραγματικώς με άταύθηση μωτη-ριώδη. Αυτό που ήρω ο' ά θεός σου, τί έ-καμε; ήπέδεις στο κτήμα κανένα μέτρο με νερό, που έσκαφαν και τ' ά βρήκαν; Α-υτό θ' άλα με μάθο.

Έλαβα, Θλιμμένη Μελωδία, κ' άχα-ριστώ. Ναι, τ' ά έρω πως αυτόν τ' άν και-ρό, με τ' άς διαγωνισμούς, δέν έχασε συ-καρία να μου γράψετε κ' ή άλληλογρα-φία μου ήταν γι' αυτό κάπως περιωρισμέ-νη. Άλλά οι διαγωνισμοί τελείωσαν π' ά κ' ή γραμματοπλημύρα θ' ά ξαναρχίσω. Πόσα γράμματα θ' άναγκάζομαι πάλι να τ' άναφέ-ρω άπλως—που πολλόν καιρό έχω να τ' ά κάμω—ή νανάβ' αλλο τ' άν άπάντησή τους γιά τ' ά έρχόμενο! Άλλά τί να γίνω; ού-δέν καλόν άμικτον κακό» γιά να τ' ά π' ά έτοι κ' άν έχω τ' ά χάρη να λαβαίνω πολλά γράμματα, έχω και τ' ά στενωχώρα που δέν μπορώ να τ' ά ικανοποιώ όλα.

Μετ' άξέδεντο Δειλινό, άνέγραφα στο προηγούμενο τ' άν είσοφά σου και σήμερ' άπαντώ στο γράμμα σου. Ήταν πολύ ώ-ραίο, και προπάντων κατά που γράψες γιά τ' ά Πεννητόχρονα τ' ά κ. Ένοπόυλο. Τ' ά τ' ά έδειξε μάλιστα και ο' ά συχαριστή πολύ. Χαριστίματα στο άγαπητό Ηπειρωτήσιο κ' άλπιζω, τώρα που τελείωσαν τ' ά μαθή-ματα, ναποφασίσω να μ' ά γράψω. Άν δυ-κολευόταν άμως, αυτό να μ' άν έμποδίσω τουλάχιστο σένα γράψω μου, χωρίς να περιμένω να τ' ά έλθω ή έδρη γιά να μ' ά

γράψετε μαζί. Περιμένω τ' ά κομμάτι σου και τίς Άσκήσεις.

Μά γι' αυτό, Άνθος τ' ά Μαΐου, πή-ρες και βραβείο. Έγραψες, δέν σου άρεσε, έρχίζες, έναόγραφες. . . Αυτό θ' ά π' ά πως έργασήθηκες με σκέψη, με προσοχή, κ' άχι πρόχειρα, αυτοσχεδία, «στο γόνατο» άπως λένε. Και μόνο άς ά γίνονται έτσι βγαίνουν καλά. Ναι, θ' ά σου άρέσει που ή «Άδελφούλα μου» που θ' ά λάβης γιά άδρο. Είναι τ' ά πρώτο παιδικό μυθιστόρη-μα που γράφηκε στη γλώσσα μας, και μάλιστα στη δημοτική, πλάσα 50 σχεδόν χρόνια από τότε κ' άς άμως και σήμερα διαβάεται σαν καινούργιο, και θ' ά διαβά-ζεται πάντα.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Παρακάτω πολύ άς άς χρωστούν τ' ά συνδρομή τους να τ' ά στείλουν τ' ά γρηγορότερο. «Άς έχουν άτι' άρει τους, άς οι συνδρομές αυ-τές είναι ο μόνος μου πόρος» ή κατ' άστέρηση έπομένως δυσκο-λεύει πολύ τ' ά έργο μου που ά-σκαίει όχι μόνο μεγάλους κό-στους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

Διάβασα, Βασίλειε Βουλγαροκτόνε, γιά τ' ά βροχή που άς άπικος άταν πηγαίνατε έκδρομή στα Μετάρια και άς μου έκαφε ως τ' ά κόκκαλο. Θ' ά τ' ά θυμάστε μ' άχαρι-στηση, άς μία περιπέτεια, άφοδ κανένας άς δέν έπαθε τίποτα, και σ' ά μάλιστα, που ήσαν κρωμένως κ' ά είχες βήχα, όχι μόνο δέν χειροτέρεφε, παρά γιατρούθηες ως έκ θανάτου! Συμβαίνουν καμιά φορά κάτι τέτοια παράξενα. Οι 5 δραχμές τ' ά βραβείου σου δέν είναι ματρητά γιά να τ' ά δώσω άλλο. Μόνον είδη άπ' τ' ά γραφείο μου μπορείς να γράψω μ' ά αυτές, ή να πληρώσης καμιά Μικρή Άγγαλιά.

Άννούλα Γεατομάτου, με χάρη θ' ά δη-μοσιεύσω στή Σελίδα τ' ά έρχόμενου τ' άν έκθεσή σου, που μου τ' άν έστειλε ή θεία σου, ή καλιά μου συνεργάτρια. Θ' ά σου βάλω μάλιστα κ' ένα φουδώνιμο—γιατί με τ' άνομα δέν έπιτρέπεται—που μπορείς, άν σου άρέσει, να τ' ά κρατήσης, ή να πό-ρρης έν' άλλο, γιά να μου στείλνης κομμά-τια γιά τ' ά Σελίδα, Άσκήσεις και δ. τι θέ-λεις. Έτσι, χάρη στήν καλή σου θεά, μπαίνεις και στήν κίνηση.

Τ' ά έξης συνηθιστικό μου γράφο ο Δια-βάτης: Διαβάζοντας με μ' ά τ' άν Τέμο μου τ' ά 1906. άπάντησε πολλές φορές στήν Άλληλογραφία τ' ά φουδώνιμο Νεφελώδης Ψυχή. Κι' έπειδή ήξερε πως ή μητέρα του ήταν άλλοτε Διαπλασοπούλα, τ' ά ρώ-τησε: «Μ' άν έέρης ποιά ήταν αυτή ή Νε-φελώδης Ψυχή, που έγραψες τότε τόσο όρατα πράγματα στή Διαπλασι;»—«Έγώ, παιδί μου, έγώ ή ίδια» τ' ά άποκρίθηκε ή μητέρα του με συνηθιστή μεγάλη. «Γιατί θυμήθηκες τ' ά παιδικά της χρόνια—προσθέ-τει ο Διαβάτης—τή διαπλασιακή της ζωή, τίς φιλές της διαπλασοπούλες, όλα. Η Διαπλασις ήταν ή ψυχή της, και γι' αυτό ένέγραφε ύστερα τ' ά παιδικά της, από τ' ά μεγαλύτερο ως τ' ά μικρότερο».

Ποιά φυλλάδιο δέν έβγαλα δωδεκάελι-δο, Σίφωνα; ως τώρα έβ' α τ' ά πρωτο-μηνιαία, κατά τ' άν ήπόθεσή μου, ήταν δωδεκάελια. Σήμερα, καθώς βλέπεις, δημοσιεύω τάποτελάματα τ' ά έκτάκτου Διαγωνισμού Ζωγραφικής, στο έρχόμενο θ' ά έχω άποτελέσματα Διαγωνισμού Άδων. Ναι, πολύ συχνά διορθώνω τίς Άσκήσεις που δημοσιεύω δέν ήταν βέβαια κακή και ή λέξη που είχες σου στήν Κλίμακά σου

έπειδή άμως δέν άρξόταν με άκρίβεια και ο λύτερ θ' ά δυσκολευόταν, έβ' αλα με άλλη με άριστό άκρίβεστερο. Έγινες καλά; Καθώς βλέπεις, Χιωτοπούλα, ο Έρνος γιά τ' ά άδρο στον Φαίωνα προχρησι πολύ καλά, και σε λίγο θ' ά μαζευθούν άς χρειά-ζονται. Τότε θ' ά κάμω τ' άν Έπιτροπή που θ' ά τ' ά φροντίση και τ' άν Διαγωνισμό γιά τ' άν άφιέρωση. Όσο γιά άδρο σε μένα, ο, θ' άλω κ' άλλο από τίς συνδρομές, τ' ά εσπαθάματά σου και τ' ά γράμματά σου; Άτά δέν μου δείχνουν καλά τ' άν άγάπη σου;—Έλπίζω να άφήση ή τεμπιλιά και να μου γράψης πάλι συχνά σαν κ' ά πρώτα.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: Θυμήσου τ' άς Μαρσινές. Γραμμένο με πολύ στομφώδες ύφος. Τ' ά συμπεράσμα τ' ά τελικά λαθά-μένο. Γιατί άταν κανείς, τ' άν ώρα που στολίζεται γιά να πάη στο χορό, σκέπτε-ται τ' άς φτωχούς έτοιμοθανάτους τ' άν νο-σοκομείων, άταν κοιτάζοντας τ' ά κομή-ματά του θυμείται τ' άς φτωχούς που δέν έχουν φως να φάνε, τότε δέν μπορεί ν' άνήξη στο στόμα του «χαμόγελο χαρής και εύτυχίας», αλλά θ' ά αισθάνεται να τ' ά κοιτση ή λύπη και να τ' ά κάθει κάθε διάθεση γιά διακοήσωση και γλέντι. Έτσι τοδλάχιτο είναι τ' ά φυσικό. «Τ' ά ποταμά-κι» τ' άς έιδας. Σταλμένο άντικανονικά. Άν μου φαίνεται πρωτότυπο. Στή συχουργία άτ' άχο πολύ.—«Τ' άντρο» τ' ά ΑΒΓ. Ά-κατάλληλο γιά τ' ά Σ. Σ. Σ. και ως είδα και ως διατύπωση.—«Καλοθύματα» τ' άς Η. τ. Ο. Κάνει φθόνο πνεύμα. Γεμάτο άποσιωπητικά, ακαταλαβάντα π' άς και άλλα παρόμοια που δείχνουν έλλειψη κα-λαιοθηρίας στο ύφος.—«Υρπώνοντας κέφι» τ' άς Μύρου τ' άς Άνδρου. Τ' ά είχα ά-πορρίψει και τ' ά άπορρίπτω και πάλι γιά τ' άς τ' άς τ' άς λόγους.—«Γιαγιά» τ' άς Βλάση Άειθαλή. Τ' ά θέμα κοινό. Τ' ά πρώτο υπέρταστο σχετικά καλό, τ' ά δεύ-τερο άσυνήθιστο και χωρίς κανένα βαθύτερο νόημα.—Θ' ά εξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ Κανένα ψευδώνυμο δέν άρνηται, ούτε άνα-μένεται, άν δέν συνοδεύεται από τ' ά άπόφαση, άρ. 10.—Τ' ά άρνηόμενα ή άνασόμενα ίσχύουν άς τ' ά 30 Νοεμβρίου 1937. Όσα συνοδεύονται από Α. άνώνυμους ή άγώνιους, και άς από Κ, σ' ά κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Σίλλερ, ά.χ.—χ +1 -1). Ψυκούνας, ά. (ΕΚ). Μία Πά-πια, κ. (ΑΠ). Βερόνικα, κ. (ΚΣ). Έν-δοξος Ναυαρχής, κ. (. . .) Άνασόμενα Ψευδώνυμα: Βά-σιγκτων, ε.

ΓΙΑ ΤΟ ΑΣΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΩΝΑ

3ο Δελτίο Είσοφών

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like Χιωτοπούλα 20, Κίτρινη Αράχνη 20, Αίλα Καρακάου-Καρανικόλα 100, Χειμωνάνθη 25, Ροδοδάφνη 25, Ένδοξος Ναυαρχής 20.

Τ' ά άλον μέχρι 15 Ιουνίου: άρ. 575

Η Διαπλασις άσπαζεται τ' άς φίλους της: Λογαγόν Ριχτάρη (Λυσόχορτο έ-ασιλα) έχεις καιρό να γράψης τίς λύσεις σου και να τίς στείλης, γιατί άς δέν δη-μοσιεύονται, είναι πάντα δεκτές, αλήθεια, σε κάθε φυλλάδιο, βάζω με άπροσεμία, άλλ' αυτή είναι γιά να έξέρτε άτι να υπέρ-ρα οι λύσεις δέν μπορούν να δημοσιευθούν, άργότερα να! και συνήθως, πολύ άργότε-ρα από τ' άν προθεσμία δημοσιεύονται!

